

Az Álmodók-trilógia befejező kötete

GREYWAREN

„Stiefvater a történetmesélés mestere.”

– *USA Today*

fine
selection

MAGGIE STIEFVATER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

MAGGIE STIEFVATER

GREYWAREN

ÁLMODÓK-TRILÓGIA
3. KÖNYV

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*az olvasóimnak,
akik ébredtek már virágok
és madártollak közepette*

*De ha időt szán arra, hogy alaposan megfigyelje a témáját,
elemezze az árnyékok formáját, éleit,
és az értéküket szem előtt tartva örökíti meg őket,
akkor meggyőző képmást készíthet.*

– William L. Maughan: *The Artist's Complete Guide
to Drawing the Head* (Útmutató művészeknek a fej
megrajzolásához)

*Hosszú idő kell ahhoz, hogy az ember úgy nézzen ki,
mint a portréja.*

– James McNeill Whistler

*Ha az álom az ébrenlét tükörképe,
akkor az ébrenlét is az álom tükörképe.*

– René Magritte

ELŐSZÓ

A TÖRTÉNETÜNK KEZDETÉN, sok-sok évvel ezelőtt, két álmodó érkezett a paradicsomba.

Niall Lynch és Mór Ó Corra rátaláltak egy gyönyörű, titkos földdarabra Virginia vidékén, és megvették. Lankás, nyílt mezők. Tölgyekkel borított heglábak. A távolból a kísérteties Blue Ridge-hegység őrző figyelme. Niall és Mór számára olybá tűnt, valamiféle varázstrükk folytán tettek szert erre a buja, zöld erődítményre. Igen, erődítményre, ugyanis a telek kellős közepén emelt farmháznak valószínű tornyai voltak, ahol az előző lakó, aki még érkezésük előtt meghalt, a felhalmozott tárgyait rejtegette. A sok melléképület, amik miatt a telek a Barns, azaz Pajták nevet kapta, szomorúbb állapotban volt, kidőlt-bedőlt falakkal, hámló vakolattal.

Niall és Mór számára azonban ez egy új birodalmat jelentett.

– Minden a helyére kerül majd – jelentette ki Niall szokásos optimizmusával.

Niall elbűvölő fiatal siheder volt, jóképű, meggyőző, szellemes csevegő. Ha a házban és a pajtákban lévő szemetet bárki képes rávenni, hogy mozduljon meg magától, akkor az ő volt.

Mór (akit akkor még nem Mórnak hívtak) azt mondta:

– Vigyáznunk kell majd, hogy a baba ne vesszen el ebben a sok gazban.

Mór kőkemény, rendíthetetlen fiatal hős volt, akitől távol állt az érzelgősség. Egy évvel korábban állig érő frizurát vágatott magának, hogy aranyzőke fürtjei ne legyenek útban, és egy hónappal korábban hasonló módon vált meg a múltjától is.

Niall elmosolyodott, de nem is mosoly volt ez, inkább a rá jellemző hirtelen jelentkező, széles vigyor. Hosszú haját a füle mögé tűrte, hogy még szívődöglesztőbb benyomást keltsen.

– Tetszik?

Mór megigazította a karjában a kis Declant és hunyorogva figyelte a birtokot. Minden olyan volt, amilyennek Niall mondta. Gyönyörű. Hatalmas. Kilométerekre a legközelebbi szomszédától és óceányi távolságra a legközelebbi családtagjaitól.

De nem ez volt számára a legfontosabb.

– Addig nem fogom tudni, amíg nem alszom itt, ugye? – kérdezte.

Niall és Mór is álmodó volt, a szónak abban az értelmében, hogy elalvás után az álmaik valamikor később valóra váltak. Mágia! Ráadásul igen ritka varázsképeség volt ez, amivel rendelkeztek – senki mással nem találkoztak még, aki képes lett volna rá... vagy legalábbis senki mással, aki beismerte volna. Bár ezen cseppet sem csodálkoztak, könnyen el tudták képzelni, hogy valaki rossz szándékkal kihasználhat egy álmodót, hogy hasznot húzzon belőle.

Igazság szerint könnyebb volt beszélni a kizsákmányolásról, mint végrehajtani. Az álmodás ugyanis illékony dolog. Niall és Mór gyakran eltévedtek, miközben a saját tudatalattijukban vándoroltak. Elhatározták, mondjuk, hogy pénzről álmodnak, ehelyett egy marék cetlivel ébredtek, amikre a *font* és a *dollár* szavakat nyomtatták.

A leghasznosabb álmaik fókuszált álmok voltak.

A leginkább fókuszáltak nevezhetők pedig az erdővel kapcsolatos álmok voltak.

Az Erdővel.

A felszínen az Erdő olyan volt, mint egy átlagos lombhullató rengeteg, de amikor Mór a kellős közepén találta magát, látta, hogy a gyökerek sokkal mélyebbre nyúlnak, mint a fáknál szokás. Túlnőttek a földön. A sziklákon. Túl mindenem, amit ember valaha is látott, és nem vizet, hanem valami mást kerestek. Amikor álmában ott járt, Mór biztosan tudta, hogy érző lény lakja azt az erdőt, de soha nem látta, mi. Csak hallotta. Vagy érezte.

Bármi volt is az, nagyon érdeklődött Mór iránt.

És ez az érdeklődés kölcsönös volt.

– Persze, ne aggódj! – mondta Niall Mórnak, és kézen fogta. – Itt meg fogod találni az Erdőt.

Merthogy Niall is az Erdőről álmodott. Az Erdő iránta is érdeklődött.

(Az érdeklődés az ő esetükben is kölcsönös volt, habár Niallt leginkább Mór érdekelte.)

Mindent megtett azért, hogy olyan helyet találjon, ahol az álmodás jó és tiszta, ahol könnyű az Erdő meglátogatását választani. Abban reménykedett, hogy Mór is beleszeret a hely szépségébe és a közös élet ígéretébe, de tudta, hogy a lány mit akar valójában.

Így hát azon az első éjszakán Mór álmodott, Niall pedig várt. Végül, amikor felkelt a nap, Mór csatlakozott fiatal társához a farmház rozoga tornácán. Niall kinyújtotta a karját Declan felé, átölelte, és a ködös mezőket nézték.

Nem kérdezte meg Mórtól, hogy álmodott-e aznap éjjel az Erdővel. Tudta a választ. Ők az Erdőről álmodtak; az Erdő róluk álmodott.

– Hallottam egy szót az Erdőben tegnap éjjel, szerelmem – szólalt meg Niall. – Nem angol, de nem is ír szó volt – mondta.

– Én is láttam egy szót tegnap este – válaszolta Mór. – Egy sziklára volt írva.

A lány a porral fedett korlátba írta a betűket, miközben Niall hangosan kimondta:

Greywaren.

1

AMŰVÉSZETI BŰNÖZÉS RÉGEN SZÓRAKOZTATÓ VOLT.

Nem olyan ha-ha értelemben, hanem bizarr módon. Sokféle bűnözés idővel kimegy a divatból, de a művészeti bűnözés mindig trendi marad. Az ember azt gondolná, hogy a műkedvelők túrik el legkevésbé a lopást vagy a hamisítást, de valójában gyakran érdekesebbnek tartják, mint az eredetit. Műélvezet extra kiadásban. Műélvezet, mint társasjáték, mint csapat sport. A legtöbb ember soha nem lopna el egy szobrot vagy hamisítana festményt, de sokan érdekesnek találják, ha valaki más megteszi. A szemtanúk esetleg még drukkolnak is a tolvajnak, ami nehezen képzelhető el olyan esetben, amikor egy táskát vagy egy gyereket lopnak el.

A tét sosem tűnt túl nagyinak korábban. A művészet értékes volt az emberek szemében, igen, de soha nem élet-halál kérdése.

Ám a világ megváltozott.

Most, ha valakinek volt egy műtárgya, az azt jelentette, hogy valaki másnak nincs.

És ez bizony élet-halál kérdése.

Senki sem nézett Bryde felé, amikor a Szépművészeti Múzeum felé tartott. Csak egy barna hajú férfi volt, szürke kabátban, ami kissé vékony volt a bostoni télhez képest, alakja eltörpült a múzeum bejáratának hatalmas oszlopai mellett, ahogy könnyedén felsietett a lépcsőn, zsebre dugott kézzel, a hideg miatt összehúzott vállal. Nem tűnt olyan embernek, mint aki értékes dolgokat szokott megsemmisíteni, sem olyanak, aki a közeljövőben értékes dolgokat szándékozik ellopni, pedig mindkettő igaz volt rá.

Vészterhes idők stb.

Még csak harminchat óra telt el azóta, hogy emberek és állatok tízezrei aludtak el szerte a világon. Egyszerre zuhantak álomba, mind együtt. Nem számított, hogy épp az utcán kocogtak, a levegőbe dobták a gyerekeiket vagy a mozgólépcsőre léptek, mind elaludtak. Repülőgépek zuhantak le az égből. Teherautók dübörögtek le a hidakról. Madarak záporoztak az óceánba. Nem számított, hogy az alvók egy pilótafülkében vagy egy busz kormányosa mögött ültek; nem számított, hogy a többi utas sikoltozott; egyszerűen elaludtak. Hogy miért? Azt senki sem tudta.

Na jó, néhányan tudták.

Bryde kimért, lendületes léptekkel a jegypénztárhoz sétált. Megfújta fagyos ujjait, és kissé megborzongott. Tekintete jobbra-balra villant, majd ismét ide és oda.

A mosdóknál őr ácsorgott, egy tárlatvezető pedig épp egy csoportot vezetett be egy másik terembe.

A jegypult mögött álló fiatal nő fel sem nézett a képernyőről, úgy kérdezte:

– Általános belépőjegy?

A hírekben a legkülönbözőbb területek szakértői olyan kifejezésekkel írták körül az embereket és állatokat ért hirtelen kómát, mint

anyagcserezavar, zoonózis vagy mérgező gázok inverziója, de ezek a kifejezések folyamatosan átalakultak, ahogy a szakértők olyan magyarázattal próbáltak előállni, ami a több száz meghibásodott szélmalomra, autóra és készülékre is vonatkoztatható. Nem lehet, vetette fel az egyik szakértő, hogy mindennek köze lehet ahhoz a több milliárd dolláros ipari szabotázsához, ami a keleti parton történt? Talán ez az egész támadás az ipar ellen! Talán várjunk, hátha a kormány reggelre több adatot hoz nyilvánosságra!

Másnap reggel azonban nem érkezett semmilyen új információ.

Senki sem vállalta a felelősséget. Az alvók továbbra is aludtak.

– A bécsi kiállításra szeretnék jegyet – mondta Bryde.

– Már csak márciusra tudok adni – válaszolta a pénztáros olyan hangon, mint aki ezredik alkalommal ismétli ezt a mondatot. – Feltehetem az e-mail-címét várólistára.

A bécsi szecessziós művészek vándorkiállítására szóló jegyek már a bejelentés napján elfogytak. Ez várható volt. A tárlat középpontjában Gustav Klimt *A csók* című festménye állt, ami soha nem hagyta még el a hazáját. *A csók* olyan különleges festmény, amit a legtöbb ember látott már, még ha nem is hiszi, hogy látta. Egy szerelmespárt ábrázol, akik teljesen elvesznek egy aranyozott takaróban és egymásban. A férfi arcon csókolja a nőt. A férfi fején borostyán, úgy ér a nőhöz, mintha imára kulcsolná a kezét. A nő virágokon térdel derűsen, az arckifejezése nyugodt, tudja, hogy imádják. De mennyire imádják? Nehéz ezt megmondani. Korábban más, kevésbé híres Klimt-képek százötvenmillió dollárért keltek el.

– Még ma be kell jutnom – közölte Bryde.

– Uram... – A jegyárúró hölgy Bryde-ra emelte a tekintetét, most először nézett rá. Elbizonytalanodott. Hosszan bámulta. A szemét, az arcát. – Bryde – suttogetta.

Nem csak az alvók élete változott meg azon a napon, amikor repülőgépek zuhantak le az égből. Az álmodók – akik jóval kevesebben voltak, mint az alvók – is elvesztették a képességüket, hogy dolgokat hozzanak át az álmaikból. Sokan még nem tudtak róla, mert meglehetősen ritkán álmodtak. És sokan már jó ideje kudarcot vallottak (az álmodásban, az életben).

Bryde meglátogatta néhányukat álmaikban.

– A bécsi kiállításra – ismételte Bryde halkán.

Már nyoma sem volt tétovázásnak. A nő lekapta a nyakából a jelvényt.

– Csak tegye... ööö, a fénykép fölé az ujját!

Ahogy Bryde elsétált, nyakában a jelvénnel, a hölgy a szájára szorította az ujját, és elfojtott egy apró hüppögést. A tudat, hogy az ember nincs egyedül, nagy érzelmeket képes megmozgatni.

Néhány perccel később Bryde nyugodt mozdulattal leemelte *A csókot* a falról *A bécsi szecesszió* kiállításának forgalmas folyosóján. Olyan csendes magabiztossággal vette le, mint akinek az a dolga, hogy elvigye a festményt, talán ezért sem tűnt fel először a többi látogatónak, hogy valami nincs rendben.

Aztán a súlyérzékeny riasztó sikítani kezdett.

Tolvaj, tolvaj, tolvaj, figyelmeztetett a bántóan éles, elektronikus hang.

A látogatók rámeredtek.

Bryde pedig tántorogva elindult visszafelé a festménnyel, ami akkora volt, mint ő. Micsoda műalkotás volt maga *ez* a jelenet: a világos hajú, kampós orrú férfival, a gondosan kimért arányok szerinti elrendezésben, a gyönyörű festménnyel, elegáns balanszban.

A keret sarka a padlónak csapódott. Bryde vonszolni kezdte a kijárat felé.

Most már nyilvánvaló volt, hogy a festményt éppen lopják. Egy felbecsülhetetlen értékű remekművet nem így szokás hordozni.

A báméskodók mégsem állították meg Bryde-ot, csak nézték. Végül is ennyivel tartozik az ember a művészetnek, nem igaz? Még akkor is csak figyeltek, amikor a tolvaj megállt, előkotort a kabátjából valami papírrepülőnek látszó tárgyat, majd a kiállításra siető tárlatvezető felé hajította. Amint a repülő a tárlatvezető mellkasába csapódott, nyálkás bevonattá olvadt, ami a padlóhoz ragasztotta. Egy másik tárlatvezetőnek egy adag csillámló por jutott az arcába, ami ahogy a bőréhez ért, sikoltozni és szikrázni kezdett.

Egy harmadik tárlatvezető megcsúszott, amikor a padlóból egy pillanat alatt fű és bozót nőtt ki egy közönséges teniszlabdának tűnő tárgy hatására, amit Bryde kapott elő a zsebéből, és dobott el.

Bryde tovább vonszolta a képet.

Minden egyes fordulóban újabb és újabb örrel találta szembe magát, és minden egyes fordulóban újabb és újabb furcsa csecsebecsét talált a zsebében, ami segített elterelni az emberek figyelmét, mintha egy műalkotásokból álló kis gyűjtemény lapult volna abban a kabátban. A tárgyak egyszerre voltak szépek, furcsák, ijesztőek, meglepőek, hangosak, bocsánatkérőek, szégyenletesek, lelkesítőek – egyébiránt mind olyan ajándékok, amiket az elmúlt harminchat órában gyűjtött be Bryde olyan emberektől, akik azt hitték, egyedül vannak. Régebben új fegyvereket álmodott volna, hogy sakkban tartsa az öröket, de most nem. Be kellett érnie *korábbi*, ajándékba kapott álmokkal.

De nem volt belőlük annyi, hogy kijuthasson a múzeumból.

Egyre több walkie-talkie recsegett az épület belsőbb termeiben, még több riasztó harsant fel, és még mindig sok lépcső volt hátra.

A menekülés odébb volt.

Nem lehet csak úgy besétálni a világ egyik legnagyobb múzeumba, kiválasztani egy Klimtet a falról, és kimenni vele.

Ez a terv eleve kudarcra volt ítélve.

– Nem akarják, hogy felébredjenek? – vicsorogta Bryde a járőröknek.

Ezek a szavak erőteljesebben hatottak, mint bármelyik megálmódott szerkentyű. Megidéztek azokat, akik nem voltak jelen: az alvókat, akik még mindig csak aludtak, aludtak és aludtak. A külön szobákba elhelyezett szeretteiket. A gyerekszobákat, ahol az ajtók remélhetőleg nyitva maradtak, a bébiőrökben lévő elemek pedig lemerültek. Az idős emberek kórtermeit, amiket olyan alvóknak hoztak létre, akikre senki sem tekintett sajátjaként.

Egy maroknyi báméskodó odasietett, hogy segítsen Bryde-nak cipelni a képet.

Ez már valóban műalkotás volt: Bryde és a múzeumlátogatók csoportja a vállán cipelte *A csókot* a Klimt alkotói fejlődését bemutató táblák mellett, mintha azt a fáradságos utat mutatná be, amit ez a festmény megtett, a lázadás lépéseit, amiket Klimt újra és újra végrehajtott élete során művészként.

Kifelé igyekeztek, öt, hat, hét ember vitte a festményt egészen a múzeum főbejáratáig, a többi múzeumlátogató pedig közbelépett, hogy visszatartsa az öröket.

A múzeum nagy lépcsőjén a rendőrség felemelt fegyverrel várakozott.

Most, hogy elfogytak az ajándékba kapott álmok, Bryde már csak egy ember volt, aki egy híres festményt szorongatott a markában. Az a néhány rendőr könnyedén elvehette volna tőle. Valójában nem volt meglepő, hogy a lopás kudarcot vallott. Az volt meglepő, hogy ilyen

soká húzódott el a kudarc. De hát ilyen a művészet: nehéz megjósolni, mi marad meg, és mi nem.

Ahogy bilincsbe verve egy parkoló járőrökcsihoz kísérték Bryde-ot, megbotlott.

– Nyugalom – mondta az egyik rendőr egész barátságos hangon.

– Nem kell hogy bárkinek is baja essen – mondta a másik tisztt.

Mögöttük *A csókot* épp visszavitték a múzeum épületébe. Minél távolabb került Bryde-tól, neki annál lassúbbá váltak a léptei.

– Mégis mit gondolt? – kérdezte az első tisztt. – Nem sétálhat be csak úgy, hogy kihozzon egy festményt, ember.

Bryde azt felelte:

– Más nem jutott eszembe. Csak ez.

Már nem hasonlított arra az emberre, aki korábban besétált a múzeumba. A tekintetéből eltűnt minden intenzitás. Földre rogyott, egy álmaitól megfosztott, túl vékony kabátot viselő ember.

– Egy nap – mondta a rendőröknek – önök is elalszanak.

És úgy is maradnak.

2

Mindenki erős akar lenni.. A reklámok minden fogyasztóval azt hitetik el: fontos vagy, és látunk téged.. A tanárok azt mondogatják a diákoknak: hiszek benned.. Lásd, mire vagy képes.. Hozd ki magadból a legtöbbet.. Bármit megkaphatsz.. Ezek hazugságok.. A hatalom olyan, mint a benzin meg a só.. Úgy tűnhet, bővében vagy, de épp csak annyi van belőle, amennyire szükséged van.. Az éles penge önmagában kevés, erő kifejtés is kell ahhoz, hogy vágjon.. A tompa pengék erőre várnak, hogy az éles pengék ne üssék ki őket.. Az éles pengék erőre vágynak, hogy azt tegyék, amire hivatottak.. A tompa pengék csak azért akarnak hatalmat, hogy a helyet foglalják a fiókban.. Undorító világban élünk.. A fiók tele van ocsmány pengékkel, amelyeket feleslegesen hoztak létre..

– Nathan Farooq-Lane: *A penge nyitott éle*, 8. oldal

3

HEJ-HÓ, MUNKANAP!

Declan Lynch korán ébredt. Nem reggelizett, mert a korai étkezéstől mindig rossz volt a gyomra. Ivott egy kávé, bár attól *is* rossz volt a gyomra, de a kávéfőző reggeli sürgető bűgása nélkül nem talált volna nyomós okot arra, hogy időben kikeljen az ágyból. Matthew egyszer azt mondta, hogy a reggelnek kávéillata van, úgyhogy gondoskodni kellett róla, hogy továbbra is kávéillata legyen.

Miután a kávé elkészült, Declan felhívta Jordan Hennessyt, az ő munkanapja elvileg most ér véget, amikor az övé épp csak elkezdődik. Miközben a fülére nyomott telefon kicsengett, Declan gondosan letörölte a kávézaccot a pultról meg az ujjlenyomatokat a villanykapcsolóról. Összességében szerette a bostoni lakását, különösen azt, hogy a Fenway Park közelében volt, alig egy kilométerre Jordantól, bár tudta, hogy ez a lelakott épület sosem lesz olyan betegesen tiszta, mint az a lélektelen hely, ahol Washingtonban lakott. Declan szerette a rendet. És igen ritkán tapasztalta meg.

– Pozzi – szólt bele a telefonba Jordan melegen.

– Még ébren vagy?

Ez jóval jelentőségteljesebb kérdés volt, mint néhány nappal ez-
előtt.

– Döbbenet, de igen – válaszolta a lány. – Sokkoló. A tömeg vára-
kozón figyel, még az edzők sem tudják, mire számítsanak.

Ébren, ébren, miért van ébren, amikor oly sokan mások elaludtak?
Mit tenne Declan, ha holnap már nem így lenne?

– Látni akarlak ma este – mondta.

– Tudom – válaszolta Jordan, azzal le is tette.

Hej-hó, munkanap! Declan inge egy kicsit gyűrött volt, ezért ki-
akasztotta a fürdőszobában, és elindította a zuhanyzóban a vizet.
A tükörből a fiatal Declan Lynch nézett vissza rá. Nem az a Declan
Lynch, aki néhány hónappal korábban volt. Az a Declan felejthető
volt, mint akit tömeggyártott alkatrészekből raktak össze: tökéletes
fehér mosoly, jól fésült sötét fürtök, diszkrét szürkeség, magabiztos,
de nem fenyegető tartás. Ez az új Declan viszont figyelemfelkeltő volt.
Azokban a kék szemekben volt valami zűrzavar, valami, ami kitörni
készült.

Korábban nem gondolta volna, hogy hasonlít az öccsére, Ronanre,
de most...

(Ne gondolj Ronanre!)

Miután felöltözött, megitta a kávéját, és a gyomrában felébredt a
sav. Declan dolgozott kicsit. Amióta Bostonba ment, hogy Jordan
közeliében legyen, csúcskategóriás felnőttzitterként dolgozott. Az
ügyfelei ráhagyták a telefonjaikat hétvégére vagy egy hónapra, amíg a
városban vagy az országon kívül tartózkodnak, vagy börtönben ülnek.
Néhány ügyfele tartósan rábízta a telefonját. Mivel nagy tétellel ját-
szottak, nem tudtak mindent hideg fejjel megbeszélni az ügyfeleikkel,
vagy anélkül, hogy ne ígérjenek valamit, amit nem kéne, akár érzelmi,
akár fizikai téren. Így hát Declanre bízta a beszélgetést.

Declan egész életében erre készült: izgalmas dolgokat a lehető legunalmasabbá tenni.

Az ügyfelei olyan diszkrét üzlettársat akartak, aki folyékonyan beszéli az édesfémek kimondatlan nyelvét, a ritka műtárgyakét, amiknek az ereje képes felébreszteni az álmodókat. Declan pedig pontosan ilyen volt. Tudta, hogy azokat, akik hajlamosak arra, hogy álmodókká váljanak, *dependenseknek* kell hívnia. Tudta, hogy tapintatosnak kell lennie, amikor a dependensek származásáról kérdezősködik, és soha nem szabad az álmokra vagy a mágiára hivatkoznia: a legtöbb ügyfele házasság útján szerezte a dependensét, mások végrendelet útján örökölték, és akadt olyan is, aki a feketepiacon vásárolt dependens gyereket vagy házastársat. Ezek az ügyfelek általában semmit sem tudtak arról, hogy a dependensek hogyan kerültek ilyen veszélyes helyzetbe alvás szempontjából. Nem is akarták tudni. Csak az volt lényeges számukra, hogy valahogy ébren tartsák a családjukat.

Declan ezt tökéletesen megértette.

Az órájára nézett, és felhívta Adam Parrisht.

– Van valamid?

Adam hangja akadozott, séta közben beszélt.

– A ley-vonal még mindig nincs meg. Schol. Szóval, semmi változás.

– Valami hír a...

Adam nem válaszolt. Ez azt jelentette, hogy nincs. Nem jó jel. Ronan számára Adam Parrish a világon mindenkinél fontosabb volt. Ha Ronan őt nem hívta, akkor senkit nem hívott.

– Tudod, hol találsz meg – mondta még Declan Adamnek, majd letette a telefont.

(Vajon Ronan meghalt?)

Hej-hó, munkanap! A kora reggeli Boston nyögött egyet, amikor Declan kilépett az utcára: kukásautók csattogtak, buszok sziszegtek,

madarak panaszkodtak. Declannek látszott a lélegzete, ahogy kinyitotta a kocsija ajtaját, épp csak annyi időre, hogy levegye a visszapillantó tükörről lógó légfrissítőt.

Lazán csinálta.

Ez csak egy légfrissítő. Nem a megtakarított pénzem. Nincs itt semmi látnivaló.

– Jó reggelt! – szólította meg az egyik szomszédja. Orvosi rezidens volt. Declan leellenőrizte a háttérét, ahogy mindenki másnak is az utcában. A jószomszédi kapcsolatokhoz erős kerítések kellenek. – Jól van az... öccse? Marcelo azt mondta, hogy elájult, vagy ilyesmi.

A szomszédnő simán lehetett álom vagy álmodó is, a háttérellenőrzés során ilyen információkat nem lehet feltárni. Valószínűtlen volt, de nem lehetetlen. Amikor ez az egész elkezdődött, Declan azt hitte, ő az egyetlen, aki álmokkal él együtt. Most már a híradóból tudta, hogy mások is vannak. Nem sokan. De jóval többen, mint gondolta.

És biztos, hogy többen, mint ahány édesfém rendelkezésre állt.

– Alacsony a vérnyomása – hazudta Declan szemrebbenés nélkül. – Veszélyes. Anyai ágon. Szokott ilyesmivel foglalkozni?

– Ó! Haha, ó, nem, én a... a belekkel meg a trutyikkal foglalkozom – válaszolta, és a középső testrésze felé mutatott. – Örülök, hogy jól van.

– Köszönöm az érdeklődését, jólesik – hazudott ismét.

A lakásban, az ablakoktól kellő távolságban széthúzta a légfrissítő tokját, és elővette belőle a medált. A kis ékszer finom volt, csodálatosan megmunkált: egy ezüsthattyú, ami egy hetes szám köré csavarodik. Ki tudja, mit jelentett ez a szimbólum eredetileg. Valaki számára bizonyára valami fontosat, különben a medál nem lett volna most is értékes, márpedig Declan számára az volt. Mintha rémlett volna neki egy történet, amit Aurora mesélt a hét hattyúról, de a részletek nem

jutottak eszébe. Pedig úgy tűnt, az emlékezete csak arra hajlamos, hogy az apja történeteit tartsa rejtve.

Ez az édesfém medál nagyon sokba került.

Már most hiányzott neki a műalkotás, amit eladott érte.

– Na, nyomás a sulí! – kiáltotta, ahogy elindult felfelé a lépcsőn, Matthew szobájába.

Az ajtóban a lába belegabalyodott egy hatalmas, ronda edzőcipőbe. Próbálta kiszabadítani magát, de a steppelt, fényes lábbeli vérszemet kapott. Declan felbukott. Nyögve kapott a matrac széle felé; Matthew aranylő fürtjei meg sem mozdultak a párnán.

– Matthew – szólalt meg Declan.

Ideges gyomra lángolt.

Az ágyban fekvő fiú tizenhétnek tűnt, vagy inkább hétnek. Matthew angyali vonásainak ilyen varázsa volt. Továbbra is aludt. Declan fogta a hattyú alakú medált, és Matthew nyakához szorította. Az öccse bőre meleg volt az ujjai alatt, tele élettel.

– Mmmf! – Matthew álmosan a nyaka felé nyúlt, hogy elkapja a láncot. Megszorította. Mintha valami játékmaci lenne, ami biztonságot nyújt számára. Valójában tényleg az volt. – Jó, felkelek.

Declan kifújta a levegőt.

Az édesfémnek még mindig volt ereje.

– Siess! – vetette oda Matthew-nak. – Már csak húsz perced van.

Matthew nyafogott:

– Hamarabb is felébreszthetnél volna.

Nem, nem ébreszthette volna. A legerősebb édesfémek általában kínosan jól ismert festmények voltak: a *Madame X* John Singer Sargenttől, a *csók* Klimttől, a *Fekete írisz III* Georgia O’Keeffe-től. Ezek és más Mona Lisa-mosolyok vagy múzeumok falán lógtak, vagy nagyvállalatok és szupergazdagok birtokolták, kölcsönözték ki őket.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

A valamivel kevésbé nagy erejű édesfémek megálmodott vezérigazgatók és örökösnök, vagy olyan nem megálmodott vezérigazgatók és örökösnök tulajdonában voltak, akik álmodott gyerekeket vagy házastársakat szereztek vagy találtak. A még kevésbé kívánatos édesfémek a feketepiacon keringtek. Ezek a darabok kevésbé erősek, rövid életűek, kissé csúnyábbak, esetlenebbek is voltak... és mindezek ellenére nagyon drágák. Most, hogy minden álomnak szüksége volt édesfémre ahhoz, hogy ébren maradjon, még a leggyatrább tárgyak ára is felszökött néhány nap alatt.

Jelenleg Matthew még reggeli előtt megkapta a hattyú alakú medált, majd rögtön iskola után visszaszolgáltatta. Napok óta nem látott naplementét, hónapokig nem lát majd hétvégét. A medálnak a tanév végéig ki kellett tartania. Declan nem engedhetett meg magának még egy édesfémét. Ezt is alig engedhette meg.

(Bűntudatban élt, nyakig merült a bűntudatban, nem is állt másból, csak bűntudatból.)

– Van egy hipotermikus kérdésem – szólalt meg Matthew néhány perccel később. – Mármint hipotetikus.

A konyhaajtóban állt, nagyjából készen állt az indulásra. Az arcát már megmosta, és egyik kezében ott tartotta azt az ocsmány sportcipőt, hogy Declan padlója tiszta maradjon.

Declan nagy levegőt vett.

– Nem – felelte Declan, és elfordította a kocsikulcsot. – A válaszom nem.

– Beléphetek a suliban a D&D klubba?

Declan nehezen tudta emlékezetébe idézni, mi is az a D&D. Annyi rémlett neki, hogy ostor és bőr tartozik hozzá, de az ilyesmi nem volt volna Matthew-ra, még az új, lázadó korszakában sem. Végül megkérdezte: